

Stránky života

Svět není pohádka a já to moc dobře věděl. Žádné bylo nebylo a šťastně až na věky. Ráno nebylo o nic lepší než večer, dnešek nebyl ani za mák příjemnější ve srovnání se včerejškem a zítřek jsem vyhlížel jen s hrůzou. Jako malý jsem věřil, že následující rok bude mnohem lepší, ale nebyl. Dnes jsem se při pomýšlení na nový letopočet jen křížoval a přemýšlel, koho dalšího ztratím. Dříve jsem věřil, že mě konečně smůla opustí a já zahlédnu paprsky štěstí, ale místo toho mi život znovu podrazil nohy a já přemítal, jestli má smysl znovu vstát.

Jsou lidé, co se upínají na své sny. Jenže já se děsil i těch, co se mi zdály, protože to byly jen samé noční můry, když už jsem si je zrovna pamatoval. Příjemnější bylo se probudit a netužit, co si mé hloupé podvědomí zase vymyslelo. I dnes v noci jsem po náročném dni ulehl do postele s pocitem odevzdání a strachu. Zase jsem celý den poslouchal zbytečné řeči dnešní mládeže, zase jsem byl vystavován nekonečné litanii svého strýce na to, jaké jsem budižkničemu, zatímco moje sestřenice jen září jako hvězda na noční obloze. Ona byla zkrátka ve všem nejlepší.

Zavřel jsem oči a modlil se, aby se mi dneska nic nezdálo. Nechtěl jsem nic vidět. Nechtěl jsem nic slyšet a už vůbec ne sledovat úsměvy mé matky a rozevřenou náruč otce a blondaté lokny sestry a poslouchat její zvonivý smích. Nechtěl jsem slyšet jejich hlasy a uvědomovat si, že je už nikdy neuvidím. V mých devíti letech jsme měli autonehodu a moje rodina nepřežila. Jeli jsme domů a do protisměru si to namířil nějaký opilec. Můj otec zemřel na místě, maminka po cestě do nemocnice a moje malá sestra Sára při operaci. Mamka byla těhotná a my se těšili na malého sourozence, ale v jediném okamžiku jsem ztratil úplně celý svůj svět. Byl jsem jedináček, sirotek a bezdomovec, kterému na krku zůstal nemocný pes. A po necelém půl roce mi zemřel i on, můj jediný kamarád a ochránce. Pak jsem zůstal úplně sám.

Dneska mi bylo devatenáct. Po deseti letech se mi obličeje mé rodiny vytrácely ze vzpomínek, ale jejich oči zůstávaly ostré a jasné, svítily z rozostřených obličejů. Nejhorší na tom bylo, že občas jsem měl pocit, jako by nikdy neexistovali a byl to jen sen, že jsem ve skutečnosti nikdy žádnou rodinu neměl a vždycky tu byl jen strýček, věčně přepracovaná teta a jejich dokonalá Gabriela, v jejich dokonalém domě. Pevně jsem sevřel víčka a snažil se zastavit slzy. Ani nevím, kdy jsem vlastně usnul.

Byl jsem na zahradě strýčkova domu a seděl u hrobu mého retrívra Montyho. Něco se o mě otřelo. Něco s dlouhými chlupy, teplým jazykem a horkým dechem. Zvedl jsem hlavu a vedle mě stál Monty, přesně tak dokonalý, jak jsem si ho pamatoval. Dokonce měl kolem krku růžový šátek, kvůli kterému jsme se tolik hádali se Sárou, která trvala na tom, že ho bude nosit. Olízl mi slzy z tváře. „Monty?“ Vydechl jsem a objal ho. Vlastně nebyl takový, jakého jsem si ho pamatoval. Jeho chlupy zářily do tmy jako tekuté zlato, oči měl zářivé a výraznější, zatímco jeho tělo bylo matné a zdánlivě rozmazané. Věděl jsem, že tohle není Monty, přestože zároveň byl. Pes vstal a vedl mě k bráně. Položil na ni tlapy, přesně jak to dělával. S vyčkávacím pohledem začenicnal do ulice a vyštěkl a světla pouličních lamp zablikaly. Opřel se do mě ledový vzduch a já měl pocit, jako by Monty ztratil na tvaru a byl jen oblak zlatého prachu. Ale když jsem se podíval znovu, byl tam zase a vrtěl ocasem.

Promnul jsem prsty příliš jemnou srst. „Víš přece, že bez vodítka nesmíš,“ zavrčel jsem hlavou a hledal vodítko, naprosto přirozeně, jako by se mělo zjevit jen tak z ničeho. Pes otráveně zavrčel a přeskočil bránu. Při skoku hromově zaštěkal a lampy zhasly. Na víčka se mi lepila tma, pohlcovala mě a já lapal po dechu, jako by mi cosi stisklo plíce. „Monty,“ zachrčel jsem a slyšel skřípění brzd neviditelného auta. „Já mám strach,“ srdce mi bušilo jako splašené. Najednou se tmou prohnalo měkké zašelestění a ze všech směrů jsem slyšel neznámý hlas. „Tak projdi skrz.“ Naskočila mi husí kůže. Bylo nemožné projít tou stěnou z té nejtemnější tmy a nicoty. V dálce jsem zaslechl zaštěkání, jako by ho přinesl jen vítr. Se staženým hrdlem jsem odlepil nohu od země a udělal krok vpřed.

Oslepila mě záře. Rychle jsem zamrkal a zastínil si oči před jasem poledního slunce. Rozhlédl jsem se a přede mnou se skvělo moře zlata. Vlastně ne zlata, to byly jen květy slunečnic. Udělalo se mi špatně. Jako malý jsem miloval slunečnice. Zdi v našem domě byly žluté jako sluníčko, mnoho hrnků mělo potisk těchto květin, tatínek nosil kytice a maminka se pak smála a mazlivě hladila okvětní plátky. Milovala slunečnice nadevše a já také, se Sárrou jsme je pořád kreslili a pak dávali obrázky mámě. Od její smrti jsem se ale na tyhle květiny nedokázal podívat. Nenáviděl jsem je za to, jak dokázaly probudit moje vzpomínky.

Zlostně jsem se díval na pole zalité žlutou září a zatínal pěsti. Najednou se květiny rozestoupily a mezi květy se ke mně řítit můj pes. Monty nikdy nechodil bez vodítka, proto jsem jen oněměle prohrábl jeho chlupy a hledal obojek. Pes na mě upřel oči a k mému úžasu promluvil. „Jestli máš odvalu, pojď za mnou,“ s těmi slovy seskočil ze zaprášené cesty a vběhl mezi slunečnice. S bušícím srdcem jsem tam stál a třeštil oči mezi květy. Tohle nedokážu. Kolem každého květinářství jsem procházel se zavřenýma očima, u polí jsem tiskl víčka tak silně, až se mě Gábina starostlivě ptala, jestli se mi nedělá zle. Ale je to přece Monty, ten by mi nikdy neublížil. S odhodláním jsem se vydal mezi květy.

Prodral jsem se záplavou květin a po nekonečné chvíli vyšel na jakési nádvoří hradu z tmavého kamene. Hrad vypadal staře a byl porostlý břečťanem. Za okny byla neprostupná tma, kolem rozpadaných střešních tašek poletovala hejna vran. Jedna z nich usedla na větev nedalekého stromu a posměšně zakrākala. Měl jsem husí kůži. Montyho chvost právě mizel ve dveřích té barabizny a já konečně klopýtl ve své nekonečné důvěře v to zvíře. Tenhle hrad byl jako z hororu, Monty se vůbec nechoval jako Monty a tohle byl nějaký příliš živý sen, uvědomil jsem si najednou. Nikdy jsem nepoužíval ve snech tolik rozumu jako dnes. Vždycky mi všechno přišlo dokonale logické a přirozené, kromě svazujícího strachu z toho, že brzy uvidím svoji mrtvou rodinu. Teď jsem měl ale pocit, že se nedokážu probudit, ani kdybych mermomocí chtěl.

„Pojď,“ rozlehlo se mou hlavou, ale nebyla to prosba. Tohle byl rozkaz vydaný hlasem, který byl zvyklý poroučet a rozhodně nic neříkal dvakrát. Měl jsem sice nejasný pocit, že tenhle hlas by dokázal převzít kontrolu nad mým tělem, ale pak jsem tu myšlenku zaplašil. Tohle je můj sen. Tohle je moje hlava. A tohle je v mojí režii. Nakonec jsem sebral odvalu. Vešel jsem do prostorné haly plné obrazů a zlatých ozdob, ozářené skleněným lustrem. Z mužů a žen na obrazech čísel chlad a arogance, ale jakmile jsem na ně upřel pohled, postavy se rozmazaly a měl jsem pocit, že vidím tváře své rodiny, otisky svých vzpomínek a pocitů schované za postavami a krásnými krajinami. Na druhý pohled to všechno zase zmizelo a znovu jsem hleděl to temných očí panovníků.

Na zemi byly vidět otisky tlap. Následoval jsem je a cestou temnými chodbami hradu jsem upíral oči na ty malé ostrůvky v moři prachu, abych se nemusel dívat na zádumčivé, kruté, zoufalé a výjimečně radostné tváře na plátnech. Stopy vedly k jediným dveřím, které byly pootevřené. Kolem škvír prosvítalo světlo, teplé a jasné. Ty dveře byly mnohem krásnější než cokoli, co jsem za svůj život kdy viděl. Propletené výjevy přesýpacích hodin, srdcí a mečů ovinutých vinnou révou, se mísily s květy narcisů a kosatců. Zaklepal jsem, ale nikdo se neozval. Vešel jsem tedy dovnitř.

Ocitl jsem se v prosluněné místnosti, která byla velká jako naše školní tělocvična. Z obrovských oken prosvítalo dopolední slunce, teplé paprsky mě laskaly na tvářích a lehký vítr nadouval lehounké bělostné závěsy. Všude ve vzduchu visela vůně knih. Uměl bych si představit, že by se tady Gabriele líbilo, protože ta milovala knihy. Ostatně okolní stěny byly obklopené policemi, ze kterých přetékal. Byla to obrovská dvoupatrová knihovna s kupolí ze skla, kterou sem dopadalo světlo. Každá kniha byla jiná, některé měly okázalé vazby, jiné byly obyčejné a další měly tak oprýskanou vazbu, až jsem se divil, že vůbec drží pohromadě.

„Milé, že ses dostavil.“ Trhnul jsem sebou a podíval se doprava. Byl tam obrovský stůl, vedle kterého stál Monty. Psí tváři ten skoro lidský úsměv vůbec neslušel a vypadal děsivě. Ten vychytralý škleb mi připomněl některé postavy na obrazech. Nad stolem byla vyřezaná slova. Popošel jsem blíž, abych je

rozeznal. „Čas je darem, prokletím i vším mezi tím. Život ti ho daruje každý den tolik, abys s ním naložil podle svého. Osud ho naopak ovládá. Smrt ho ukradne,“ přečetl jsem polohlasně. Monty otevřel tlamu a chladným hlasem řekl: „Nejsme tu od toho, abychom filozofovali. Přivedl jsem tě sem z nějakého důvodu.“ To bylo poprvé, kdy jsem se svého milovaného psa bál. Pes se znovu potměšile usmál. „Ale já nejsem Monty, hlupáčku. Měl jsem pocit, že se ti tak se mnou bude mluvit snáz,“ vysvětlil. Jenže to se mu nepovedlo. Monty nebyl krutý. Monty neměl vypočítavost v očích. Montyho srst nezářila. Monty se nešklebil.

„Mně se to nelíbí,“ namítl jsem. Pes si odfrkl. Najednou přede mnou stála pětiletá holčička s blondatými vlasy, šibalským úsměvem a modrýma očima, které se smály, přestože se tvářila vážně. Stydlivě sklopila hlavu a do očí jí spadla ofina. Odhalila svoje zuby, z nichž některé byly vypadané. Do očí se mi draly slzy. Sice se mi moje sestřička vytrácela z paměti, ale nikdy se netvářila tak domýšlivě, opovržlivě a panovačně. Teď vypadala jako nějaká rozmazlená dcerka krále, místo mojí něžné, láskyplné a věčně veselé sestřičky. „Lepší?“ Jen jsem zavrtěl hlavou. Zamyslela se a najednou se rozzářila. „Už vím! Bude lepší, když na sebe vezmu podobu někoho, koho jsi nikdy neviděl?“ Přemýšlel jsem, jak bude vypadat doopravdy a kdo to vůbec je, ale honem jsem přikývl.

Když jsem zvedl hlavu, přede mnou stála krásná žena s tmavými vlasy, fialovými očima a rudými, dokonale tvarovanými rty. Měla lehce vystouplé lícní kosti, ve vlasech zlatou čelenku a na sobě rudé šaty až na zem, které těsně obepínaly její tělo. Na krku jí visel zlatý přívěsek s přesýpacími hodinami v kruhu. Povytáhla obočí. „Lepší?“ Přikývl jsem. Pokývala spokojeně hlavou a plyným krokem přešla k jedné z polic. Její tvář se rozjasnila, jakmile našla hnědý tlustý svazek vázaný v kůži. Byl nevýrazný, a přesto vypadal moc pěkně. Na sobě měl vyraženou číslici osm. Když jsem se na ni podíval pozorněji, došlo mi, že vypadá, jako bych ji psal já do sešitu matematiky. Podíval jsem se na mezeru v polici a zjistil, že kolem jsou další knihy, každá měla číslici na hřbetu jiným rukopisem, a zatímco některé byly tenké sotva centimetr, jiné byly tlusté jako nějaké kroniky.

Sledovala můj pohled a usmála se, jakmile jsem se na ni podíval. „Tušíš, co je tohle za knihu? A kdo jsem já?“ Upřel jsem pohled na knihu, na kterou ťukla prstem. Pokynula mi na židli gestem, které nepřipouštělo odmítnutí. „Nevím. Nějaká kniha, kterou jste napsala?“ Kouzelně se usmála. „Ani nevíš, jak blízko jsi pravdě. Ale tato knížka má pro tebe daleko hlubší význam. V ní je vepsaný tvůj osud.“ Nedůvěřivě jsem se na knihu podíval a zaměřil se na vzduch, který se tetelil kolem knihy. „A vy jste kdo? Člověk nemůže napsat život někoho jiného.“ Uvelebila se pohodlněji v židli a upřela na mě oči. Dlouho ani nemrkla a já si bezmyšlenkovitě vzpomněl na sousedovic kočku, která mě taky takhle pronikavě sledovala ze sloupku jejich plotu. Nakonec řekla konverzačním tónem: „Samozřejmě, nejsem žena. Jsem to, čemu se říká život, osud i smrt. Jsem všechno. Ty bys tomu říkal Bůh. Mnou všechno začíná, pokračuje i končí.“ Rozmáchlým gestem ukázala kolem sebe. „To já sepsala všechny lidi, já jim darovala život a události.“

Chvilí jsem seděl tiše a myslel na svoji rodinu. Pokud mluvila pravdu, znamenalo to, že sedím proti vražedkyni mé rodiny a mého štěstí. „Proč jste tak krutá? Jste nespravedlivá.“ Smutně se na mě podívala. „Jsem nespravedlivá? Opravdu? Vy lidé si myslíte, že život má být pohádka, radost a štěstí, ale kde je napsáno, že život má být snadný a šťastný? Já vám neslibovala, že vaše zážitky budou jen růžové, přesto pořád lamentujete nad svým údělem. Představ si to jako spisovatele knih. Oni také svým postavám vnuknou neštěstí, zabijí nevinné, a nakonec zanechají zplundrované životy. Proč neudělají všechno veselé, jednoduché a dobré? Protože by to byla nuda, drahoušku,“ usmála se. „A moje rodina? Pro vás to byla jen zábava a kratochvíle, ale pro mě to byl můj život!“ Zakřičel jsem do té samolibé tváře.

Jen se mi zahleděla do tváře a pohládila knihu na stole. „I smrt vás posiluje. Ztráta něčeho, co milujete, znamená, že jste schopní sáhnout si na samé dno a znovu vyplavat nad hladinu a žít. A dokážete to dokonce opakovaně, není to zázrak? Jste tak silní, ale přesto se cítíte slabí jako mravenci. Dokážete bojovat se svým strachem a problémy a dokážete je vyřešit. Jste schopní odpouštět a

milovat.“ Zkoumavě se mi podívala do tváře. „Ano, měl jsi pravdu. Vaše životy píšu pro pobavení. Jednoho ušetřím, abych druhého odsoudila k záhubě. Ale ty jsi měl vždycky větší význam než ostatní. Ty jsi to všechno měl zastavit. Byl jsi moje zbraň, která měla ten tvůj nicotný svět zničit. Darovala jsem ti dokonalou rodinu, kterou jsi ztratil v jediném okamžiku a naprosto nepřipravený. Bylo to nespravedlivé, ale potřebovala jsem tvé srdce zničit a naplnit záští. Nechala jsem vraha tvé rodiny žít, stvořila jsem zlého strýce a sestřenici, tu malou nicotnou holku, která tě vždycky dokázala zastínit. Nikdy jsem ti nedala pocítit zájem dívek. Vystavila jsem tě posměchu a dala ti mysl, která dokáže zničit celý svět. Dala jsem ti do duše vztek a touhu po pomstě, ale ty jsi nikdy nesplnil svůj účel, přestože jsem ti dala dokonalé podmínky pro páchání hrůz.“

Díval jsem se na ni a nechápal. Já měl zničit svět? „Proč já? A proč jste nepočkala pár let? Proč moje rodina?“ Odfrkla si, ale nevypadala naštvaně, že jsem zklamal ve svém poslání. „Protože to někdo být musel. V minulosti pár pokusů bylo, ale měli své chyby. Ty jsi měl být dokonalý. Nemělo by ale smysl čekat, protože bys dávno měl v mysli plán se záští. Ty ale jednáš jako prachobyčejný dobrák, na nikoho se nezlobíš. Dokonce ani na mě a právo bys na to měl. Asi bys rád namítl, že tvá rodina nikdy nikomu neublížila, ale co ty víš. Možná by tvá matka po smrti svých dětí zabila jinou matku. Třeba by tvůj otec napadl vašeho vraha. Tvoje malá sestra se mohla stát teroristkou a zabít mnohem víc lidí. Věř mi, udělala by to, kdybych to napsala.“

Naklonila hlavu ke straně a ukázala na knihu. „Není dopsaná. Zemřel bys, abys mohl být s nimi?“ „Okamžitě, pokud byste mi slíbila, že je uvidím,“ řekl jsem. Zamyšleně se na mě podívala. „Svým výtvorům asi nikdy neporozumím, ale nic jiného bych od tebe, můj úžasný chlapče, ani nečekala.“ Vyčkávavě jsem se na ni díval. „Přepíšete ji?“ Vševedoucne se usmála. „Pamatuj, tahle knihovna, já ani ta kniha tady neexistujeme. Tohle je jen ve tvé hlavě, abys to dokázal pochopit. Ale kdo říká, že naše zbloudilé myšlenky nemohou být pravda a realita není jen sen? Co když jen ve spánku vidíme pravdu? Život je zrcadlo. Dobro je zlo a zlo je dobro, stejně jako život jednomu se jeví jako smrt a naopak. Záleží na úhlu pohledu, na tom, na jaké straně zrcadla stojíš.“ Místnost se pomalu zalévala jasně a já skoro nic neviděl.

„Zabijete mě?“ „Ve snu nejde zemřít. Tak se probuď,“ prohnal se šepot mým snem a já pomalu otevřel oči. Byl jsem ve svém pokoji, ve strýčkově domě. Nebo to alespoň vypadalo jako můj pokoj, ale přísahal bych, že závěsy byly světle modré, zatímco teď byly tmavé. Nad postelí visela fotka. Když jsem se zadíval na kluka vedle kolie, ztuhl jsem. Byl jsem to já, ale já nikdy nenosil vlasy delší než po uši. Tady jsem je měl v culíčku a moje mladší já se křenilo do foťáku, zatímco jednou rukou svíralo pohár a druhou objímalo kolii, která měla kolem krku růžový šátek. Ještě víc jsem byl překvapený, když jsem na polici vedle viděl tenhle pohár vedle dalších trofejí a medailí. Na zdech viselo pár diplomů za výstavy psů, ale já Montyho nikdy nikam nevzal, protože se neuměl chovat. Navíc jsem tu kolii nikdy neviděl. Já měl jenom Montyho.

I okolní nábytek byl trochu jiný, modernější. Na stole stál notebook, v rohu stála knihovna přečpaná knihami. Nikdy jsem neměl rád knížky. Jak se tady během noci vzala knihovna? A proč? Zamžoural jsem na fotky na zdech. Na mnohých jsem byl já s tím psem, na dalších se svojí třídou a dalšími lidmi, ale vůbec jsem je nepoznával.

Vyšel jsem na chodbu, ale celý dům měl úplně jinak rozvržené místnosti a nikde nikdo. Když jsem konečně našel kuchyni, místo odporné béžové byla laděná do žluté. Prosklenými dveřmi na verandu prosvítalo slunce a ukazovalo zahradu, kterou jsem nikdy neviděl. Slyšel jsem ze zahrady hlasy a smích. Zvědavě jsem otevřel dveře a ovanul mě teplý vzduch. Vyšel jsem na zahradu a šel po hlasech. Na zahradě byli dva dospělí lidé a kolem běhaly tři děti. Jeden tmavovlasý chlapec byl neskutečně podobný své sestře. Možná to byla dvojčata. Kolem nich běhala o pár let starší blondatá dívka. Muž a žena se objímali a sledovali své děti.

Najednou se ke mně obrátila tvář blondýnky. Srdce mi na pár úderů vynechalo. Přestože byla Sářina tvář starší, poznal bych ji kdekoli. Obličej jí lemovaly blondaté lokny, modré oči se smály a její obličej

se rozzářil úsměvem. Rozeběhla se ke mně a smála se. Teď by jí bylo patnáct. Bolestně jsem si uvědomil, že by dneska měla narozeniny. Když jsem ji sevřel v náručí, přišla mi tak skutečná.

Dvě děti se otočily také a zajásaly. Se smíchem upozornily své rodiče. Naše rodiče. „Brácha,“ vypískla desetiletá holčička a běžela mě obejmout. Rodiče se na mě dívali s takovou něhou a láskou, až se mi sevřelo srdce. Máma mě vytáhla z klubka sourozenců a políbila na tvář. „Miláčku,“ zašeptala. „Už je ti líp?“ Odhrnula mi vlasy z čela. Podíval jsem se na tátu a objal je. „Jo, mami. Je mi mnohem líp.“ Pohled mi padl na starou vrbu, pod kterou byl hrob. Došel jsem k němu, ale na kříži nebylo Montyho jméno, ale stálo na něm Mary.

Sára se ke mně přitiskla a kývla hlavou stranou. Když jsme odstoupili, upřela na mě vševědoucí oči. „Ty si to nepamatuješ, vid’?“ Zavrtěl jsem hlavou. Po tváři se jí skoulela slza. „Víš, když jsi měl před dvěma lety nehodu, blábolil jsi pořád něco o tom, že jsme mrtví, že žiješ u strýčka a tety. Jako by se ti úplně změnil vzpomínky. Měli jsme kolii Mary, ale umřela při té nehodě a ty jsi byl hrozně dlouho v nemocnici a doma jsi pořád trval na své pravdě a hodně jsi spal.“ Nechápatě jsem se na ni díval. „Kde to jsem? A kdo jsou ty děti? Kde je strejda s tetou?“ Unaveně zavřela oči. „Jsi doma. Mě poznáváš a dvojčata jsou naši sourozenci. Sandra a Gabriel. Sandra byla naše teta a Gabriel je po naší sestřenici.“ Oči se jí zalily slzami. „Když ti bylo devět, měl strejda, teta a Gabriela autonehodu a všichni tam umřeli.“ Zakroutila hlavou. „Mám pocit, že jsi jejich osud přenesl na náš...“ Vzhledla. „Poslední dobou už se to lepšilo, bavil ses s námi víc, byl jsi tady... dokonce jsi chodil do školy.“ „Co vy dva si tam šeptáte?“ Zavolala na nás máma. „Zlato, vyvenčil bys Montyho?“ Obrátil jsem se na sestru. „Když jsi blouznil, pořád jsi říkal něco o zlatém retrívrovi, Montym. Mary sis nepamatoval, ale o Montym jsi pořád mluvil ze spaní. Máma s tátou se rozhodli ti ho koupit,“ objala mě. „Jsem tak ráda, že ses vzbudil.“

Když jsem se ten večer vrátil se štěnětem, které jako by z oka vypadlo mladší verzi mého Montyho, máma se na mě usmívala a objímala mě. „Před chvílí volala Kája, jestli bys jí vysvětlil matiku.“ Až díky Sáře jsem se dozvěděl, že Karolína je moje spolužačka a bydlí v sousedním domě. Jedno mi ale vrtalo hlavou. „Es?“ Sára se ke mně přitočila a trpělivě čekala, až se zase na něco zeptám. Trochu jsem se odtáhl od Sandry a Gabriela, kteří si neustále chtěli hrát. „Já to nechápu. Nejsem dobrý v maticе.“ V očích jí to zajiskřilo, když řekla: „Nejsi dobrý, ale nejlepší.“ Jenže v mé realitě byla Gabka premiantka, ne já. To ona mi všechno vysvětlovala. Až teď mi došlo, jak moc mi její veselá povaha a trpělivé vysvětlování chybí. Ona byla to jediné, co jsem měl na svém životě ještě rád.

Čekal jsem na zahradě, až se objeví ta podivná spolužačka. „Zdravím tě.“ Pohlédl jsem do očí ženy z mého snu. Temně se usmívala. „Jsi šťastný?“ Zavrtěl jsem hlavou. „Tohle je jen sen,“ odvětil jsem, protože jsem si to vážně myslel. Jen se usmívala. „Pamatuješ na zrcadlo, chlapče?“ Přikývl jsem. Povytáhla obočí, jako by to bylo jasné. „Přepsala jsem tvoji budoucnost a tím změnila i minulost, protože nesmím zasahovat do prožitého svých postav. Tohle je pravda, nebo je to alespoň to nejpodobnější pravdě,“ v očích jí zajiskřilo. „Ale řekni mi, nebojíš se života? Nebojíš se, že svoji rodinu zase ztratíš? Víš přece, jak moc smrt bolí,“ ukázala na dům. Zamyslel jsem se nad tím. „Vždycky se budu bát, abych se neprobudil a nezjistil, že to je jen sen, ale teď jsem jen vděčný, že je mám zpátky. Jakkoli.“ Pokývala hlavou. „Vzpomenu si někdy na to, o čem mluví?“ Přikývla a dotkla se mého čela. „Vzpomeneš si, ale bude to chtít čas. Přesto máš všechny zkušenosti, jen si je nepamatuješ. Umíš řídit auto, protože v tomhle životě jsi byl v autoškole, stejně jako umíš poradit té ubohé dívce, která chce tvoji pomoc.“

U vrat jsem viděl postavu, přesto jsem se zeptal: „Napíšete někoho, kdo zničí svět místo mě?“ Žena se ke mně naklonila. „To není tvoje starost. Ty hlavně nezapomeň na zrcadlo,“ zašeptala a zmizela. Šel jsem otevřít a strnul. „Gabri?“ Za vraty stála holka, která byla skoro dokonalou kopií Gabriely. Měla tmavé rovné vlasy, oválný obličej, štíhlou postavu. Na sobě měla Gabriely oblíbené džíny a bílou košili. Upřela na mě hnědé oči a já si uvědomil, že Gabriela je měla zelené. Zasmála se a zakroutila hlavou. „Já jsem Karolína, ty pako!“ Omluvil jsem se a pustil ji dovnitř, kde ji Monty bouřlivě vítal, máma ji objímala jako vlastní dceru a táta se hned vyptával na rodiče. Moji sourozenci ji zdravili a Sára jim s úsměvem vyprávěla nějakou historku.

Sledoval jsem je z chodby, a přece jen jsem dostal strach. Je to jen sen, nebo skutečnost? A pokud je to skutečnost, pak jsem zemřel, nebo jsem naživu? Má pravdu Sára, že zemřeli naši příbuzní, nebo jsem jen na druhé straně života? Po zádech mi přejel mráz. „Zrcadlo,“ zašeptal jsem. Když se na mě ale máma otočila a zavolala na mě, v srdci se mi rozlilo teplo. I kdybych byl mrtvý, jsem s nimi a už nás nic nerozdělí. Jsem s nimi a užiju si každou minutu... Monty se mi vyškrábal do klína a tiše kníkal. Jsem doma a žádné zrcadlo to nezmění.